

MAJESTÁT RUDOLFA II.

NAPSAL K. KROFTA.

SE SNÍMKEM ORIGINALU.

H. Jursa aut.

1909.

Nakladem HISTORICKÉHO KLUBU, Praha-I., Klementinum.

Majestáti císa. Rudolfa II. na svobodu náboženskou daný českým stavům pod obojí 9. července 1609.

I.

My Rudolf Druhý, z Boží milosti volený Římský císař, po všecky časy rozmožitel říše a Uberský, Český, Dalmatský, Charvatský etc. král. etc., arcikníže Rakouský, markrabě Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě etc., k věčné paměti známo činíme tímto listem všem:

Jakož jsou toho všickni tři stavové království našeho Českého tělo a krev pána Ježíše Krista pod obojí přijímající, věrní naši milí, na sněmu, kterýž leta Páně tisícého šestistého osmého již pomínulého v pondělí po neděli Exaudi na hradě Pražském držán a téhož leta v pátek po památce svatého Jana Křtitele zavřen byl, při nás, jakožto králi Českém, toho se vši poníženosti a poddanosti snažně vyhledávali, aby při té obecní konfessi české, kterouž někteří Augšpurskou jmenují, na sněmě obecném leta tisícého pětistého sedmdesátého pátého sepsané a J. Mti. císař. císaři Maximilianovi slavné a svaté paměti, pannu otci našemu nejmilejšímu, podané (kteráž tak, jakž jsme toho jistou správu vzíti i také z psaní vlastní rukou J. císa. Mti., pana otce našeho nejmilejšího, psaných vyznání ráčili, ano i některé hodné paměti při děkání zemských toho se vynášly, ihned tehdáž od J. Mti. povolena byla) i při tom mezi sebou v předmluvě též konfessi obsaženém porovnání, ano také při jiných svých v témž sněmu zejména doložených a náboženství jich se dotýkajících žádostech zůstaveni byli a též náboženství své křesťanské pod obojí volně a svobodně, bez překážky každého člověka, provozovati mohli, to vše aby od nás jim stavům dostatečně potvrzeno bylo, jakž též artikl a žádost jich do dotčeného sněmu a též sněm ve dky zemské do kvaternu sněmův obecných zeleného leta tisícého šestistého osmého v pondělí po neděli Exaudi pod literou K 8. slovo od slova vloženy a vepsany to v sobě šře obsahuje a zavírá, my pak nemoha na onen čas pro jiné veliké potřeby, pro kteréž tehdáž ten sněm rozepsán byl, kteréž žádného odkladu trpěti nemohly, toho

potvrditi, odkladu do budoucího sněmu ke čtvrtku před svatým Martinem tehdáž nejprve příštím terminovaného k dalšímu těch všech věcí zavírání jsme milostivě žádati a mezi tím, dokudž by koliv se to tak na sněmu obecném nevykonalo, je, stavy pod obojí, aby své náboženství volně provozovati mohli a do vyřízení a na místě postavení téhož artiklu k žádným artiklům, což by tak v proposici od nás stavům přednášeno bylo, přistupovati je uvažovati, ani o nic jednati povyni nebyli, opatřiti ráčili, jakž též milostivá žádost a opatření naše plněji svědčí; podle kteréhožto předešlého zůstání sněmovního, když sněm k témuž dni, totiž ke čtvrtku před svatým Martinem položený z jistých příčin od nás odložen a potom jiný sněm ke dni outernímu po svatém Pavlu na vřnu křesťanskou obřázení mandátem našim rozepsán a na hrad Pražský položen byl a dotčení stavové pod obojí, podavše nám znovu dotčené konfessi a sněšení své společné, nepřestávali toho při nás, jakožto králi a pánu svém, netoliko skrze své snažné, poddané a ponížené prosby, ale i skrze znamenité a vzácné přimluvy vyhledávati, abychom k žádosti týchž stavův pod obojí, věrných a milých poddaných našich, milostivě povoliti ráčili: majíce my to vše s nejvyššími ouředníky a soudci zemskými a radami našimi království Českého v našem císařském a královském bedlivém uvážení, nepomínuli jsme na poníženou a poddanou prosbu týchž pánův, rytířův, Pražan a jiných vyslaných z měst, ze všech tří stavův království tohoto našeho Českého pod obojí tělo a krev pána Ježíše Krista přijímajících a k též konfessi se přiznávajících, věrných poddaných svých milých, všem ttem stavům království tohoto, věrným poddaným našim, sněm obecní ke dni pondělnímu po neděli, jenž slove Rogationum jinak Křížová, leta tohoto tisícého šestistého devátého mandáti svými královskými rozepsati, na hrad Pražský položiti a v týchž mandátích vůbec vyšších mezi jinými toho zjevně doložiti, že při tomto sněmu ten artikl o náboženství k zavření, na místě a konci postavení, do proposici sněmovní položiti, a kterak by všickni i jedenkaždý obzvláštně, jak strana pod jednou, tak i pod obojí, a kteříž se k též konfessi, nám předešle od nich podané, přiznávají, náboženství své beze všech překážek a outiskův ode všech lidí, buď duchovních anebo světských, vykonávati mohli, je v tom náležitě opatřiti chtíti ráčíme, jakž též mandátové naši, jichž jest datum na hradě Pražském v sobotu po neděli Jubilate leta tohoto tisícého šestistého devátého, v tom artiklu to v sobě obsahují a zavírají.

K kterémužto obecnému tak od nás rozepsanému sněmu když jsou se všickni tři stavové poslušně a poddaně najítí dali, a my podle naší milostivé zámluvy v témž mandátu našem doložené jsme v proposici naší sněmovní předně ten artikl o náboženství položiti ráčili, tu jsou často dotčení všickni tři stavové sjednoceni pod obojí žádost svou předešlou v spisu nám od nich podaném obnovili a za dostatečné opatření i jim toho dokami zemskými potvrzení poddané prosili.

I chtějí my tomu, aby v tomto království mezi všemi třemi stavy, jakož stranou pod jednou, tak i často dotčenou stranou pod obojí, všemi věrnými a milými poddanými našimi, nyní i na budoucí časy všelijaká láska a svornost, pokoj a dobré srozumění, k vzdělání a zachování obecného dobrého pokoje zůstávali, každá strana náboženství své, v kterémž se spasení svého důvěruje, volně a svobodně bez utiskování a všech překážek jedni druhým provozovati mohla, a aby se (jakož slušné jest) sněmovnímu snešení leta tisícého šestistého osmého učiněnému i také tomu mandátu našemu vůbec vyšlému (v kterémž jsme dotčené sjednocené stavy pod obojí k též konfessi se přiznávající za ty, kterýmiž jsou vzdyccky byli, totiž za své věrné, poslušné poddané pod milostivou ochranu naši ke všem řádům, právům a svobodám tohoto království náležející, na kteréž se povinnost naše královská, práva a zřízení zemská vstahují, vyhlásiti ráčili a i nyní vyhlášíjeme) za dosíť stalo, prohlédajíc jakož k dotčeným znamenitým přímluvám, tak i k mnohým a snažným prosbám týchž stavův pod obojí a k mnohým věrným a plátným od nich nám po všeckem čas našeho šťastného nad nimi kralování v skutku prokázaným službám, z těch ze všech i jiných mnohých příčin s dobrým rozmyslem, našim jistým vědomím, moci královskou v Čechách, s radou nejvyšších ouředníkův, soudcův zemských a rad našich, takto jsme ten artikul o náboženství při tomto nyní se na hradě Pražském držícím obecném sněmě se všemi třemi stavy tohoto království ustanoviti, zavříti a je, stavy pod obojí, tímto majestátem našim opatřiti ráčili a opatrujeme.

Předně, jakož prve to zřízením zemským A. 32. utvrzeno jest, co se víry dotýče, pod jednou spůsobou a pod oběma, aby se neutiskovaly, než spolu byli za jednoho člověka, jako dobří přátelé, též strana strany aby nehaněla, toho se při témž zřízení zemském v tom artikulu zoupna zůstává a tím sobě oboje strany na budoucí časy zavázány jsou a býti mají pod pokutami týmnž zřízením zemským vyměřenými.

A poněvadž strana pod jednou v tomto království náboženství své volně a svobodně provozuje a strana pod obojí k též konfessi české se přiznávající jí v tom žádné překážky neb vyměření nečiní, aby tehdy v tom rovnost zachována býti mohla, protož jim k tomu povolati, moc a právo dávati ráčíme, aby i často dotčení sjednocení stavové pod obojí, jakž stav panský, rytířský, tak i Pražané, Horníci a jiná města s lidmi poddanými jich a summou všickni, kteříž se koliv k dotčené konfessi české, někdy slavné a svatě paměti císaři Maximilianovi, panu ofici našemu nejmladšímu, při sněmě obecním leta tisícého pětistého sedmdesátého páteho a nyní znovu nám podané (při kteréž je milostivě zůstavovati ráčíme) přiznali a přiznávají, žádého nevymlňující, tolikéž náboženství své křesťanské pod obojí podle též konfessi a svého mezi sebou učiněného porovnání a sjednocení, volně a svobodně všudy a na všelikém místě provozovati a vykonávati, při více a náboženství svém, též i při kněžstvu a řádu církevním, kterýž mezi nimi

jest anebo od nich nařízen bude, pokojně zanechání býti mohli, a to až do křesťanského dokonalého obecného porovnání o náboženství v svatě říši; a kompakťatý již prve na sněmu obecném leta tisícého pětistého šedesátého sedmého minulými a z privilegium zemského i jinde vypuštěnými se spravovati povinni býti nemají, nejsou a nebudou.

Dáleji také týmž stavům pod obojí tuto zvláštní milost činiti a jim, všem třem stavům pod obojí k též konfessi se přiznávajícím, konsistor Pražskou dolejší v moc a opatřování jejich zase dávati a k tomu milostivě povolovati ráčíme, aby tíž sjednocení stavové pod obojí touž konsistor kněžstvem svým podle též konfessi a snešení svého obnoviti a též kněžstvo jak české tak německé podle ní řídití dáti anebo řízené na své kollatury bez všelijaké překážky arcibiskupa Pražského anebo kohožkoliv jiného dosazovati, přijímati, něméné i akademii Pražskou od starodávna straně pod obojí náležející, kterouž jim stavům se vším jejím příslušenstvím tolikéž v moc jejich milostivě dávati ráčíme, tak aby ji muži hodnými a učenými osazovati, dobře, chvalitebné řády nařizovati a nad tím obojím z prostředku svého jisté osoby za defensory naříditi mohli.

Mezi tím pak, dokudž by se toho koliv od nich nevykonalo, mají nicméně tíž stavové pod obojí všichni při tom, což svrchu psáno jest, aby náboženství své volně a svobodně všudy provozovati mohli, zoupna zanechání býti. A kolikkoliv osob tíž sjednocení stavové pod obojí z prostředku svého za defensory nad touž svou konsistori a akademii Pražskou z společného svého snešení ze všech tří stavův v rovném počtu nařídí a je nám, jakožto králi a pánu svému, zejména poznamenané podají, chceme a máme ty všecky osoby, kteréž nám tak poznamenané podány budou, žádého z nich nevyponuštějíc a mimo tu povinnost, kteráž jim od stavův svěřena bude, jim žádných jiných povinností neb instrukcí nedávajíc, ode dne podání nám téhož poznamenaní ve dvou nedělich pořad zběhlých k tomu potvrditi a je za takové defensory vyhlásiti. Pakli bychom pro jiná zanepráždnění naše neb jakékoliv jiné příčiny v tom času svrchu oznámeném jich potvrditi nemohli a nepotvrdili, tehdy mají předece nad tím obojím za defensory zůstatí, to vše řídití a konati moc jmiti, jakoby od nás k tomu potvrzení a vyhlášení byli. A umřel-li by kdy který z nich, tehdy na místo toho z světa sešlého tíž stavové pod obojí při tehdáž nejprv příším sněmě budou moci jiného k těm živým pozůstávajícím voliti a přidati. Což se i na časy potomní vzdyccky spůsobem svrchupsaným jakož od nás, dědicův našich a budoucích králův Českých, tak i od nich, stavův a defensorův, řídití a konati má.

Jestliže by také kdo z týchž sjednocených všech tří stavův tohoto království pod obojí mimo ty kostely a chrámy Boží, jichž v držení jsou, a kteříž jim prve náležejí (při nichž pokojně zůstavování a zanechání býti mají), ještě buď v městech, v městěčkách, vesnicích aneb kdekoliv jinde chtěl nebo chtěl víceji chrámův neb kostelův k Boží službě aneb

také školy pro vyučování mládeže vystavěti dáti, toho jakož stav panský, rytířský, tak Pražané, Horníci a jiná města, všickni společně i jedenkaždý obzvláštně, volně a svobodně každého času učiníti moci bude a budou, bez překážky každého člověka všelikteraké.

A jakož v nejedných městech našich královských i Její Mti. císařové, jakožto králové České, z obojího náboženství, totiž pod jednou a jich, pod obojí, pospolu bydlěj, protož tomu obzvláštně chťíti a o tom poroučeti ráčíme, aby pro zachování lásky a svornosti každá strana náboženství své volně provozovala, k nežlími svými se řídila a spravovala, a jedna strana druhé v jejím náboženství a řádích žádného vyměňování nečinila, provozování náboženství, mrtvých těl v kostelích a na křehových pochovávání a zvonění nebránila.

Také již po dnešní den žádný jak z vyšších svobodných stavů, tak ani města, městečka i také sedlský lid od vrchností svých ani žádného jiného, duchovního ani světského člověka nemají a nemá od svého náboženství odtiskován a k náboženství strany druhé moci ani nižádným vymyšleným způsobem přinucován býti.

A že to vše, což svrchu psáno, od nás pro zachování lásky a svornosti věrně míněno a nařízeno jest, protož přiřkáme slovem svým královským, že tíž všickni sjednocení tři stavové království našeho Českého pod obojí k též konfessi české se přiznávající, nyníjší i budoucí potomci jich při tom při všem, což se svrchu píše, od nás, dědicův našich i budoucích králův Českých zouplna, v celosti, bez přerušení zůstaveni a chráněni býti mají, nebo je také v tom ve všem při tom pokoji v svaté říši o náboženství, jenž religionstryd slove, učiněném, jakožto přední oud svaté říše zůstavujeme a zanecháváme, v čemž se jim nemá od nás, dědicův našich a budoucích králův Českých, ani od žádného jiného duchovního ani světského člověka překážky žádné činiti na časy budoucí a věčné.

A proti tomuto vejš dotčenému o náboženství učiněnému pokoji a jich, stavův pod obojí, od nás stalému opatření žádná poručení a nic takového, což by jim v čem nejmenším překážku aneb změnění toho učiniti mohlo, od nás, dědicův našich a budoucích králův Českých ani od žádného jiného vycházeti ani přijímáno býti nemá, a byt pak i vyšlo, neb od kohokoliv přijato bylo, tehdy nemá to moci žádné míti, ani v té věci co buď právně anebo bez práva více souzeno aneb vyřknuto býti. Za kteroužto příčinou předešla všelijaká proti dotčené straně pod obojí, a k teříž se k též konfessi české přiznávají, odkudkoliv vyšlá poručení a mandáty vyzdvihovati, mořiti, kaziti a v nic obracovati ráčíme, takže to vše i nyníjší a předešlé jich stavův při nás potvrzení téhož artikule vyhledávání, a cožkoliv mezi tím až posavad se zběhlo, není a býti nemá jim, všem třem sjednoceným stavům tohoto království, společně i obzvláštně k nížádné ouhoně a újmě jich dobrých pověstí a jakékoliv obtížnosti. Což jim také od nás i budoucích králův

Českých ničímž zlym spomináno a zjinacováno býti nemá, nyní, na časy budoucí a věčné.

Přikazujice všem nejvyšším outředlníkům, soudcům zemským a radám svým, též všem stavům a obyvatelům tohoto království, věrným milým, nyníjším i budoucím, abyste je, pány, rytířstvo, Pražany, Horníky i všecka města, všecky tři stavy tohoto království se všemi lidmi poddanými jich a sumnou všecku stranu pod obojí k též konfessi české se přiznávající, při tomto našem opatření a majestátu ve všech jeho artikulech, zněních a sentencích zůstavili a chránili, žádných jim v tom překážek nečiníce, ani komu jinému činiti nedopouštějice pod uvarováním hněvu a nemilosti naší. A kdož by se čeho toho koliv buď z duchovních nebo světských lidí k přerušení tohoto majestátu dopustil, máme a povinni býti ráčíme s dědici a budoucími králi Českými a s stavy tohoto království k takovému každému jakožto k rušiteli obecného dobrého pokoje hleděti a stavy při tom chrániti a obhajovati, tak a tím vším způsobem, jakž artikul v zřízení zemském o obhajování země, řádu a práva vyměřuje. Naposledy přiřkazovati ráčíme větším i menším outředlníkům desk zemských království našeho Českého, aby pro budoucí pamět tento majestát náš na relaci sněmovní, kteráž při tomto sněmě ode všech tří stavův tohoto království ke děkům zemským učiněna býti má, ve dcky zemské vložiti a vepsati a potom tento originál k jiným svobodám neb privilegijm zemským na Karlštejn položiti dali.

Tomu na svědomí pečet naši císařskou k tomuto listu a majestátu našemu přivěsiti jsme rozkázati ráčili.

Dán na hradě našem Pražském ve čtvrtek po svatém Prokopu, leta Páně tisícého šestistého devátého a království našich Římského třicátého čtvrtého, Uherského třicátého sedmého a Českého též třicátého čtvrtého.

Rudolf, m. p.

Adamus de Sternberg,
supremus burggravius Pragensis.

Ad mandatum Sacrae caes.
Majestatis:
Paulus Michna.

II.

*Porovnání mezi stranou pod jednou a pod obojí věčnémě
9. července 1609.*

Artikl o náboženství.

Co se toho artikule o náboženství, kterýž na milostivou žádost J. Mti. císa, jakožto krále Českého, při sněmě leta 1608 v pondělí po neděli Exaudi držaném až do druhého sněmu k dalšímu všech těch věcí zavírání odložen byl, dotěže, poněvadž jest J. Mt. císa, týž artikl se všemi třemi stavu tohoto království na tomto sněmě zavírá a straně pod obojí tělo a krev pána Ježíše Krista přijímající majestátem svým královským, aby své náboženství podle konfessi české, J. Mti. císa, podané, a svého mezi sebou učiněného snešení a porovnání volně a slobodně beze vši překážky provozovati mohli, jisté opatření učiniti, též konsistori dolejší a akademii Pražskou s jejím příslušenstvím jim, stavům pod obojí, v moc a opatrování jich dáti ráčil, jakž týž majestát na zvláštní relací sněmovní i ve deky zemské vloženy, kteréhož jest datum ve čtvrtek po sv. Prokopu leta přítomného šestnáctistého devátého, to v sobě šite obsahuje a zavírá, toho se při témž majestátu a opatření zouplna zůstává.

A jakož sou se strana pod jednou s osobami od stavův pod obojí volenými o to namluvíli a snesli, že stavové pod obojí ji, stranu pod jednou, při jejích kostelích, službách Božích, ceremoniích, kollaturách, klášterích, kollejiích, vejsadách, nadáních, desátích, platích, případnostech, důchodích a starobylých řádích bez proměny v náboženství jich zcela a zouplna (nečiníce jim v tom žádných příkoří a překážek), jako i strana pod jednou je, stranu pod obojí, při jich kostelích, jakž která strana čeho až posavad v držení jest, zůstavití chtějí a mají, též jestliže by J. Mt. císa, jakožto král Český, na panství svých aneb kdo z vyšších stavův buď pod jednou neb pod obojí ráčil chítí nebo chtělí pro sebe neb lidi poddané své na faru a kollaturu svou kněze pod obojí takového, kterýž by od arcibiskupa Pražského na kněžství svěcen byl, vzíti, aby to učiniti moci ráčil a mohli.

Však co se měst Pražských i jiných v tomto království dotěže, poněvadž jsou obce všech tří měst Pražských i kněžstvo jich, jako i jiná města u velkém počtu k týmž stavům pod obojí a k té konfessi přistoupily a se v tom ve všem tím řádem, kterýž mezi nimi, stranou pod obojí, podle též konfessi jest anebo ještě nařízen bude, řídití chtějí, z té přičiny, aby potom v kterékoli obci nebo osadě žádných roztržek neb hádek nebylo, na tom sou se mezi sebou namluvíli: jestliže by se v které obci neb osadě ještě kdo nalezl, že by se chtěl spravovati knězem takovým pod obojí, kterýž by od arcibiskupa Pražského a ne podle dotčené konfessi české svěcený byl, aby každý takový mohl (nečiníce však v té obci neb osadě ani v té konsistorii od J. Mti. císa, týmž stavům pod obojí v moc dané žádné překážky neb roztržitosti) se, kdež se mu koliv viděti bude, k takovému knězi od arcibiskupa Pražského svěcenému obrátiti a služeb církevních od něho užívati.

Item, co se pochovávání mrtvých těl a zvonění dotěže, že jinak se ti, kdož pod obojí sou, při kostelích a farách pod jednou, jako i ti, kdož pod jednou sou, při kostelích a farách pod obojí pochovávati nemají, leč s volí a vědomím kollatora neb správcův duchovních té fary. Než jestliže by k faře té, kteráž jest pod jednou, náleželi lidé, kteří sou pod obojí, a k té faře by desátky neb jakékoliv platy dávali, tehdy mají se bez zvláštního povolení téhož kollatora tu pochovávati, jako i z druhé strany, jestliže by k faře té, kteráž jest pod obojí, náleželi lidé, kteří sou pod jednou a desátky neb jakékoliv platy by k ní dávali, mají se také bez zvláštního povolení téhož kollatora tu pochovávati. Pak-li by který kollator neb kdokoliv jiný pochovávání těl mrtvých bránil, tehdy nebudou povinni těch desátkův neb jakýchkoliv jiných platův více dávatí, nýbrž vrchnost jich může je k jiný faře, kde se jim hliti bude, obrátiti i tu je pochovávati dáti.

V kterých pak místech nebo městech buď královských, králové Její Mti., neb na panstvích J. Mti. císa, ti, kdož pod obojí jsou, svých vlastních kostelův neb pohřbův ani společných s stranou pod jednou by neměli, ti vedle znění vejš dotčeného majestátu sobě kostely a chrámy k službě Boží vystaviti, jako i místa k pohřbům svým vzdělati moci budou.

A pokudž by již prve před tímto snešením kdo s kejm o jakou kollaturu před pořádným soudem tohoto království rozepřil zašlou měl, kteráž by na právním rozeznání zůstávala, v tom strany právního rozeznání očekávají mají. Však ti nebo ten, kdož by se na druhém jakých kollatur neb far dosouditi chtělí nebo chtěl, nemají a nemá se držeteli v tu faru neb kollaturu vkládati, leč by mu prve soudem přisouzena byla, jakž též snešení jich obou stran plněji svědčí.

I poněvadž výš dotčený majestát, od J. Mti. císa, straně pod obojí daný, proti tomuto jich s obou stran společnému snešení a zase toto snešení proti témž majestátu nečelí a takové opatření jedné kterékoli strany smyslu pravého opatření strany druhé neruší, protož J. Mt. císa.

je, stranu pod jednou, netoliko při tom opatření, kteréž jim tak vejš dotčeným majestátem učiněno jest, ale i při tomto vejš dotčeném porovnání ve všem zouplna, takže jakž týž majestát tomuto snešení, tak i toto snešení tomu majestátu v ničemž na škodu není a býti nemá, zůstávají a k tomu milostivě povolovati ráčí, aby jakož dotčeného majestátu, tak i tohoto artikule sněmovního vejpis straně pod jednou i také často dotčené straně pod obojí pod pečeti zemskou tohoto království od desk zemských vydán byl.

Actum ve čtvrtek po svatém Prokopu leta 1609.

Adam z Šternberka rukou svou vlastní.
Adam mladší z Valdštejna m. p.
F. purkrabě z Donína m. p.
Jan Zbyněk Zajíc z Hazmburku m. p.
Vilím z Lanštejna m. p.

Jan z Klenového a z Janovic m. p.
Purkhart Točník z Křimic m. p.
Tiburcí ze Zdáru m. p.
Zacharyáš Kába z Rybňan, místosudí království Českého m. p.
Vilím Frydrych z Písnice m. p.

M. Ondřej Blovský m. p.
Severin Rudner z Rudenberka m. p.
Jan Sferin z Sferinu, m. p.
Tomáš Lang m. p.
Jiřík Zuelehner z Lebensanktru m. p.

Jan Jiří z Švanberka a na Vorlíku m. p.
Jan Sezima z Sezimova Oustí m. p.
Teobald z Ryzmberka a z Švihova.
Karel z Vartmberka m. p.
Radslav starší ze Vchymic a s Tetova m. p.
Hainrich Matthes hrabě z Turmu m. p.
Leonhart Kolona z Felzu m. p.
Jan Litvín z Říčan m. p.
Vilím starší z Lobkovic m. p.
Joachym Ondřej Slik z Holejče hrabě m. p.
Václav Vilím z Roupova m. p.
Václav Budovec z Budova m. p.
Jiřík Gerštorf z Gerštorfu m. p.
Matyáš starší Štampach z Štampachu m. p.
Mikuláš Bejkovský z Šebřova m. p.
Křištof Fictum z Fictum m. p.

Bernart nejstarší z Hodějova m. p.
Jiřík Vančura z Rehnic m. p.
Jiřík Homut z Harasova m. p.
Bohuslav z Michalovic m. p.
Jindřich Otta [z Losu] m. p.
Václav nejstarší Vratislav m. p.
Jan mladší z Bubna.
Adam Linhart z Najemperku m. p.
Václav Magrle z Sobíšku m. p.
Martin Fruwein z Podolí m. p.
Simeon z Humburka m. p.
Nathanael Vodňanský z Uračova m. p.
Jiří Perker [z Častolovic] m. p.
Valentin Koočan z Prachové m. p.
Daniel Korálek z Těšínu m. p.
Adam Vopřcha z Uračova m. p.

